

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **H. N. J. S.** nar. X, státní příslušnost X, zast. X proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, čj. OAM-379/ZA-ZA04-LE05-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 6. 5. 2015 rozhodnutí, kterým vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, namítal porušení § 3 správního řádu a nesprávnost aplikace § 25 zákona o azylu, když uváděl v řízení nové skutečnosti. Současně požádal o odkladný účinek žaloby, o němž soud rozhodl usnesením ze dne 9. 7. 2015. V doplnění žaloby pak zástupce žalobce dne 11. 7. 2015 uvedl, že rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4, čj. 2 T 147/2013 ze dne 17. 6. 2014 byl žalobce propuštěn z vyhošťovací vazby na svobodu, důvodem propuštění byla nemožnost realizace jeho vyhoštění. Dle zprávy CP bylo obdrženo negativní stanovisko iránských orgánů ve věci vystavení cestovních dokladů pro žadatele. Dle zprávy

Interpolu již žalobce není vedený v íránském registru obyvatel. **K namítaným procesním pochybením žalovaného** žaloba uvádí, že řízení o udělení mezinárodní ochrany nemělo být zastaveno, neboť žalobce uváděl nové skutečnosti. Svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal poté, co bylo rozhodnuto o tom, že bude propuštěn z vyhošťovací vazby na svobodu, poté, co cizinecká policie obdržela negativní stanovisko íránských orgánů ve věci vystavení cestovních dokladů pro žadatele. Není chybou žalobce, že íránské státní orgány jej vymazaly ze svých registrů a stal se osobou bez státní příslušnosti. Žalobce poukazuje na rozhodnutí NSS v Brně 4 Azs 16/2010 ze dne 23. 6. 2010 a další, z nichž plyne, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu poukáže na důvody, které by mohly být relevantní při posouzení otázky udělení azylu, resp. poskytnutí doplňkové ochrany, je věcí správního orgánu se s nimi řádně vypořádat, posoudit žádost o mezinárodní ochranu v meritu věci, a řízení dle ust. § 25 zákona o azylu nezastavit. Ačkoliv žalobce uvedl nad rámec dalších tvrzení, proč se nemůže vrátit do Íránu, tedy, že již nemůže získat cestovní doklady a byl v ČR opakovaně odsuzován a vězněn a nemá ani objektivní možnost z ČR vycestovat, žalovaný se s těmito skutečnostmi řádně nevypořádal, zjednodušeně uvedl, že se jedná již o osmou žádost o mezinárodní ochranu a řízení zastavil. Pokud se však objeví po skončení předchozího řízení o mezinárodní ochraně skutečnost, která nebyla předmětem v předchozích pravomocně skončených řízeních, žalovaný by se měl sdělením věcně zabývat. Rozhodnutí z uvedeného důvodu považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Ohledně uváděných skutečností zaslala zástupkyně žalobce žalovanému vyjádření ze dne 17. 7. 2014, toto nevzal žalovaný v potaz a řízení zastavil. I toto je pochybením žalovaného. **K současné situaci žalobce a porušování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod** pak žaloba uvádí, že státní orgány Íránské islámské republiky žadatele nepovažují za svého občana, je tedy osobou bez státní příslušnosti. ČR sice přistoupila k Úmluvě o právním postavení osob bez státní příslušnosti a k Úmluvě o omezení případů bezdomovectví, nicméně zde není zaveden žádný mechanismus, jehož prostřednictvím by byly identifikovány osoby bez státní příslušnosti a byly systematicky chráněny. Žadatel ve své opakované žádosti poukazuje na skutečnost, že nedisponuje žádnými doklady totožnosti, byl v ČR opakovaně odsuzován a vězněn z důvodu pobytu na zdejšími území bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu, přičemž ve skutečnosti neměl možnost z území ČR vycestovat, případně jiným způsobem, než opakovaným podáváním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pobývat na území v souladu se zákonem. V případě takového zacházení s žalobcem dochází k porušení mezinárodních závazků ČR, a to konkrétně čl. 3 a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což dovozuje z rozhodnutí ESLP ve věci Úlke proti Turecku, rozsudek z 24. 1. 2006, č. 39437/98, § 63, podle něhož bylo ponižujícím zacházením ve smyslu čl. 3 cit. úmluvy neustálé odsuzování a věznění stěžovatele, který z důvodu svého pacifistického přesvědčení opakovaně odmítal nastoupit povinnou vojenskou službu a obléci uniformu. Porušení čl. 5 této úmluvy pak shledává žalobce ve svém případě s odkazem na rozhodnutí ESLP v případě Singh proti České republice, kdy byli indiští občané odsouzeni k trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Po skončení výkonu trestu odnětí svobody byli vzati do vyhošťovací vazby, přičemž pro ně nebylo možné zajistit vydání cestovních dokladů, v daném případě byla řešena nepřiměřená délka vyhošťovací vazby stěžovatelů. Příklad žalobce se fakticky od uvedeného neliší, sice je v řádné lhůtě z vyhošťovací vazby propuštěn, fakticky ale nemá možnost upravit si na území ČR pobyt, ani získat cestovní doklad a musí opakovaně vykonávat trest odnětí

svobody v ČR a následně je vždy vzat do vyhošťovací vazby. Konečně žalobce poukazuje na rozsudek ESLP Kim v. Russia (application no. 44260/13) ze dne 17. 10. 2014, kdy soud konstatoval porušení obou cit. článků výše uvedené úmluvy, s tím, že se týkal stěžovatele bez státní příslušnosti, opakovaně zadržovaného a nuceně pobývajícího v detenčních zařízeních, u něhož rovněž jako u osoby bez dokladů příslušné orgány konstatovaly, že vyhoštění z Ruska nelze realizovat. Soud zde jasně konstatoval povinnost Ruska postupovat tak, aby stěžovateli nehrozilo, že bude zase mařit výkon úředního rozhodnutí a bude znovu omezen na svobodě. Stěžovatel se narodil v bývalé Uzbeké sovětské socialistické republice v r. 1962, od r. 1990 žil v Rusku v Petrohradě, byl mu uložen administrativní trest za pobyt bez dokladu a povolení k pobytu a byl umístěn do detenčního střediska pro cizince, než bude vyhoštěn. Ruské úřady byly neschopné ho vyhostit, protože uzbecké orgány nereagovaly na jejich opakované žádosti o jeho cestovní dokumenty, v únoru 2013 konečně uzbecká ambasáda ruské úřady informovala o tom, že stěžovatel nebyl uzbecký občan, po vypršení maximální dvouleté lhůty byl v červenci 2013 propuštěn, stěžoval si na porušení namítaných článků cit. úmluvy shora a ESLP shledal jejich porušení. V tomto smyslu žalobce připomíná, že byl držen ve vyhošťovací vazbě od 3. 6. 2012 do 14. 3. 2013 a propuštěn byl z důvodu sdělení Policie ČR o tom, že není známo, kdy by mohl být trest vyhoštění realizován, neboť ve věci vystavení cestovních dokladů a realizace vyhoštění žalobce zůstala korespondence Policie ČR s Velvyslanectvím Íránu bez reakce a poté od 28. 7. 2013 do 17. 6. 2014, kdy byl propuštěn z důvodu nemožnosti realizace vyhoštění, cizinecká policie obdržela negativní stanovisko íránských orgánů ve věci vystavení cestovních dokladů pro žalobce, dle zprávy Interpolu není žalobce veden v íránském registru obyvatel. Žalobci tak hrozí, že bude opakovaně odsouzen za maření výkonu úředního rozhodnutí a bude opět vzat do vyhošťovací vazby a žalobce je názoru, že by i v jeho případě ESLP uložil českým úřadům povinnost použít dostupných nástrojů a postupů, aby mu nehrozilo další zbavení svobody za přestupek vyplývající z jeho postavení jako osoby bez státní příslušnosti. Jako uvedený prostředek spatřuje žalobce **možnost udělení doplňkové ochrany a humanitárního azylu**. S odkazem na znění ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pak zdůrazňuje možný rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR – tedy písm. d), s tím, že pokud se správní orgán řádně a důkladně nevypořádal s možným udělením doplňkové ochrany, je na místě aplikace závěrů NSS z jeho rozsudku sp. zn. 4 Azs 16/2010, nebo 7 Azs 101/2015. V něm NSS dne 14. 5. 2015 uvedl, že nestačí pouhé odůvodnění naplnění podmínek pro vyhodnocení žádosti jako nepřípustné, ale musí být řádně a dostatečně zdůvodněno, proč nedošlo k udělení doplňkové ochrany. Obecně sice musí hrozit vážná újma v zemi původu žadatele, výjimku však tvoří právě cit. ustanovení – a to ve smyslu, kdo bude tímto zněním chráněn, což je závislé na výkladu a interpretaci toho, které mezinárodní závazky ČR jsou schopny mít tzv. extraterritoriální účinek. Čl. 3 Úmluvy jej jistě má, to dokládá rozhodnutí NSS 5 Azs 46/2008 z 28. 11. 2008, proto žalobci může ČR udělit doplňkovou ochranu dle tohoto ustanovení. Relevantním je pak v jeho případě jistě i udělení humanitárního azylu. Žalobce není možné opakovaně trestat a věznit až do konce jeho života v ČR, opakovaným vězněním a dopouštěním se nelidského a ponižujícího zacházení porušuje ČR závazky, plynoucí z mezinárodního práva, přistoupení k citovaným úmluvám nemůže být pouze formálním krokem, ale plynou z něho i faktické závazky. Je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 18. 8. 2015 plyne popření oprávněnosti námitek žalobce, správní orgán si není vědom porušení jakéhokoli ustanovení správního řádu či zákona o azylu, odkazuje přitom na obsah správního spisu, zejména žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpověď a vydaná rozhodnutí ve věci. Správní orgán se zabýval všemi fakty, které žalobce sdělil v průběhu řízení, žalobce však nesdělil žádné skutečnosti, které by odporovaly postupu dle § 25 písm. i) ve vztahu k ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Současná žádost žalobce je osmá v pořadí, k námitce zástupkyně žalobce, že žalovaný se nezabýval jejím vyjádřením ze 17. 7. 2014, pak žalovaný připomíná, že různá upřesňování a doplňování předchozích žádostí nelze dle ustálené judikatury považovat za nové okolnosti ve smyslu zákona o azylu, proto se jimi žalovaný nezabýval, přičemž žalobce uváděl shodné důvody podání žádosti jako v předešlých žádostech. V minulosti byla jeho žádost posouzena rovněž meritorně. Pokud se jedná o žalobcovo státní občanství, žalobce úvodem azylové procedury písemně čestně prohlásil, že je stále íránským státním občanem. Skutečnost, že žalobce byl v ČR opakovaně odsuzován a vězněn svědčí pouze o tom, že opakovaně porušoval platný právní řád ČR, nadto předmětem tohoto řízení není jeho opakující se věznění, nýbrž žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žalobě zmiňované případy rozhodnutí ESLP se týkaly žalobců, kteří pocházeli z jiných zemí, měli jiné důvody, navíc žalobce se nenachází ve vyhošťovací vazbě a nelze je proto s jeho věcí porovnávat. K poukazu na možné udělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že tento lze udělit pouze na základě mimořádných okolností, což případ žalobce není. Závěrem svého rozhodnutí se žalovaný zabýval otázkou, zda vzhledem k současné situaci v Íránu by byl nějakým způsobem ohrožen život či zdraví žalobce. Žalovaný konečně vyjádřil podiv nad důvodem opakovaných žádostí žalobce v ČR, když si přitom stěžuje na nelidské a ponižující zacházení ČR ve vztahu ke své osobě. Benevolentní azylový systém ČR mu přitom umožňuje neustálé opakování žádostí o mezinárodní ochranu na zdejší území. Žalovaný považuje své rozhodnutí za zákonné, správné, je přesvědčen, že jím nebyl žalobce zkrácen na svých právech, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice, doručené soudu dne 18. 9. 2015 pak žalobce uvedl, že nemůže objektivně ovlivnit skutečnost jednání íránských státních orgánů, jeho důvody jsou objektivní, nikoliv svévolně vymyšlené. Poukazuje zejména na posledně uváděný případ rozhodnutí ESLP, kdy ve věci Kim v. Russia šlo o totožnou situaci, jako je situace žalobce. Opět připomíná vyjádření zástupkyně, učiněné správnímu orgánu a vázanost České republiky k ratifikovaným úmluvám, které se tak staly součástí jejího právního řádu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 10a písm. e) situaci, kdy cizinec podá opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci

mezinárodní ochrany. Tuto situaci označuje uvedené ustanovení jako nepřípustnou žádost žadatele. Řízení o nepřípustné žádosti žadatele o mezinárodní ochranu se pak zastaví v souladu s ust. § 25 písm. i) téhož zákona.

Ze správního spisu plyne, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 bylo dne 17. 6. 2014 rozhodnuto pod sp. zn. 2T 147/2013 o propuštění žalobce z vyhošťovací vazby na svobodu, s odkazem na ust. § 350c odst. 2 tr. řádu, za použití § 72 odst. 3 téhož. Soud pak konstatuje, že mj. se v uvedeném usnesení uvádí, že odsouzený trval při svém výsledku na tom, že je občanem Íránské islámské republiky, jmenuje se J. S. H. N., nar. X. Koncem roku 2011 navštívil Velvyslanectví Íránu v Praze a žádal o vystavení pasu Íránské islámské republiky, pracovník ambasády mu ukázal kopii jeho občanského průkazu a kopie občanských průkazů jeho otce a matky, tyto listiny poslal do ČR jeho bratr. Následně mu však cestovní pas vystaven nebyl s odůvodněním, že na předchozím občanském průkazu neměl fotografii, proto by měl odcestovat zpět do Íránu a zde si nechat vystavit nový občanský průkaz, kdy musí mít s sebou tři svědky, potvrzující jeho totožnost. Ve spise je dále přítomen přípis OPU ze dne 17. 7. 2014, v němž zástupce žalobce podává žalovanému vyjádření ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 18. 8. 2014 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním občanem Íránu, ázerbájdžánské národnosti, otec zemřel asi v r. 2004, matka v r. 2002, je svobodný, v zemi původu žije jeho 9 sourozenců. Dále žalobce uvedl, že od r. 1997 žije v ČR, nemá potřebné doklady totožnosti, je islámského vyznání. Od r. 1999 je členem strany Mashrute Khahan, s níž spolupracoval již v Íránu, členem se stal až v ČR. Vojenskou službu nevykonával, vyhýbal se nástupu na vojnu. Má SŠ vzdělání, v zemi původu pracoval jako obchodník s textilem, obchod spoluvlastní. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že byl ve vězení, z něhož dostal propustku, čehož využil a uprchl, proto se tam také již nevrátil. Ve vězení byl dvakrát, poprvé za účast na protestním shromáždění strany, podruhé v letech 1990 - 1993, protože když chytili někoho ze strany, tak ho udal. Po útěku se schovával na různých místech, pak odešel. Přijel přes Turecko, odtud odjel kamionem do Bulharska, kde si vyřídil falešný bulharský pas, na nějž přicestoval autem do ČR. Ani v ČR ale není svobodný, stejně by na tom byl doma, je bezradný. Muži, kteří sloužili v Íránu v armádě, jsou zaneseni v registru jako občané, on však na vojně nebyl a bylo mu řečeno, že není zapsán v seznamu občanů. Jak se má do Íránu dostat, když nedostane doklady, to neví, i kdyby se vrátil, bude zavřený. O azyl žádal již 7x. Jeho proces, kvůli kterému utekl, nebyl ještě dokončen, kdyby se vrátil, bude jistě zavřený, má toho hodně, sám velvyslanec mu říkal, aby se nevracel. Žádá z důvodu, aby jeho lidská práva nebyla pošlapána. Ve spise se nachází úřední záznam o tom, že žalobce se nedostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí v uvedeném řízení dne 22. 4. 2015, zástupce se k jednání omluvil. Dále se ve správním spisu nacházejí fotokopie předchozích žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR a provedených pohovorů.

Soud po přezkoumání případu konstatoval, že, jak konečně zcela jasně plyne z výše uvedených skutečností, žalobce ve své současné žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl skutečně žádnou novou skutečnost, která by mohla být podkladem pro jiný postup žalovaného ve věci, než bylo zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalobce ve své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jasně sdělil, že je státním občanem Íránu, sdělil orgánům činným v trestním řízení, jak plyne z výše cit. usnesení, že koncem r. 2011 navštívil velvyslanectví své země původu, kde mu bylo sděleno, že jeho bratr zaslal jeho dřívější občanský průkaz i

občanské průkazy jeho rodičů. Bylo mu řečeno, že průkaz neobsahuje jeho fotografii, je pro vydání cestovního dokladu potřebné, aby se navrátil domů, byl ztotožněn třemi svědky. Tyto skutečnosti hovoří, dle přesvědčení soudu o tom, že zcela samozřejmě po dvaceti letech, kdy žalobce nebyl přítomen na území své země původu, byl zřejmě pohřešován a uváděné ztotožnění jeho osoby je tak samozřejmou nutností. Takové skutečnosti však zcela jistě nesvědčí o tom, že by nebyl státním občanem Íránu, jeho státní občanství je však potřebné po uplynutí této dlouhé doby doložit. Tyto skutečnosti nejsou v rozporu se sdělením Interpolu o tom, že žalobce není v registru občanů země původu, neboť po době dvaceti let mimo území by se tak jistě stalo i v jiných zemích světa. Je věcí žalobce, aby tyto formality zabezpečil a vykonal. Jím uváděné informace o tom, že nevykonal vojenskou službu, proto není v registru občanů země původu, nekorespondují s tím, co uváděno výše, tedy, že bratr zaslal jeho občanský průkaz. Tato skutečnost naopak svědčí o tom, že žalobce zcela jistě byl v registru občanů, pouze pro dlouhou dobu nepřítomnosti na území své vlasti je potřebné pro vydání nového průkazu a obnovení registru výše uvedené ztotožnění jeho osoby. České státní orgány dospěly v řízení o jeho čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, toto rozhodnutí je pravomocné dnem 18. 5. 2007. Posléze již byla řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce zastavována, neboť neuváděl žádné nové skutečnosti, které by mohly znamenat nové meritorní zkoumání jeho případu. Obdobně je tomu i v daném případě. Pokud pak žaloba konstruuje to, že žalobce je občanem bez státní příslušnosti a jako takovému je nutné prostřednictvím zákona o azylu udělit mezinárodní ochranu, ať již formou humanitárního azylu, případně na základě doplňkové ochrany, krajský soud je toho názoru, že tomu tak není. Na žalobce na základě výše uvedených skutečností není nutné hledět jako na osobu bez státní příslušnosti, která by snad byla šikanována neustálou hrozbou věznění proto, že nemůže vycestovat z území ČR, neboť vlastně není občanem Íránu, neboť země původu žalobci nemůže vydat doklad totožnosti proto, že není jejím občanem. Na základě žalobcem sdělených skutečností (viz výše) – a zde soud zdůrazňuje, že žalobce je v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinen uvádět pravdivé údaje, tak dospěl soud k závěru, že žalobou namítaná situace právního vakua, v níž se žalobce ocitá, v jeho případě nenastala. Pokud by žalobce měl opravdový zájem o vystavení řádného dokladu, prokazujícího jeho totožnost, má možnost řešit svoji situaci prostřednictvím ust. § 54a zákona o azylu, kdy žalovaný může rozhodnout o tom, že ponese náklady na dobrovolný návrat žalobce do země původu, a to na základě jeho žádosti. Cestovní průkaz totožnosti pak lze, dle názoru soudu, vydat žalobci případně v souladu s ust. § 114 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplňuje podmínky mezinárodní ochrany, v napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně zabýval i tím, zda se od jeho pravomocného rozhodnutí ve věci (viz výše) nezměnila zásadnějším způsobem situace v zemi původu tak, aby byl ohrožen život či zdraví žalobce, a to na str. 4 a 5, krajský soud neshledal žádnou vadu řízení, ani nezákonnost v postupu správního orgánu. Pokud za situace, kdy žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v ČR, hodlá žalobce i nadále projevovat neochotu k návratu do země původu, vystavuje se tak situacím, které již v minulosti české státní orgány využily, nicméně nebude, dle přesvědčení soudu, v situaci namítaného právního vakua, které by opodstatňovalo jinou aplikaci zákona o azylu než dosud. V daném případě je pak soud přesvědčen, že odkaz na namítané případy, řešené ESLP, není z výše uvedených důvodů zcela na místě a argumentaci tak považuje za lichou. Po popsání přezkoumání věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba nebyla

důvodná, proto ji, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. května 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně